

Inhoud

Woord van dank	9
Inleiding	11
1 Zeldzaam	15
2 Besloten	31
3 Meedogenloos	51
4 Beheerst	73
5 Genezing?	91
6 Religieus	103
7 Terugval	113
8 Openbaring	131
9 Overdenkingen	147

Woord van dank

Zo veel mensen hebben me advies gegeven en voor me gebeden toen ik met dit boek bezig was, maar ik wil vooral Eleanor bedanken voor de promotie van het boek, Judy en Bethan voor jullie wijze en bemoedigende woorden, Glen (voor alles) en Rachel – gewoon omdat je Rachel bent.

Inleiding

In mijn hand had ik een dun sneetje brood. Ik draaide het om, rook eraan, streekte het met mijn vingers. Ik bedacht hoe het zou smaken. Het gevoel in mijn mond, in mijn maag. Ik liet mijn vergeelde vingers er overheen glijden. De handen van een geraamte, met zwarte nagels die ik niet had gelakt.

Mijn hoofd bonkte en hoewel het midden in de zomer was, rilde ik van de kou. Ik had het altijd koud, tot op het bot. Ik trok mijn T-shirt omhoog. Liet mijn vingers langs de botten glijden, zo vlak onder de huid. Ik was er nog niet, maar het ging de goede kant op. Nog een beetje meer moeite. Nog een dun schilletje eraf.

Tenzij ik natuurlijk in het afgelopen halfuur was aangekomen. Beter even controleren, voor het geval dat. Ik duwde mezelf over-eind en wachtte tot de duizeligheid voorbij was. Ik kneep de boterham fijn en rook aan mijn handpalmen. Ik was uitgehongerd. Alles draaide voor mijn ogen, maar mijn maag, ingevallen en ongevoelig, zweeg. Ik ging nog liever dood dan dat ik at.

Denk maar aan iets anders. Maakt niet uit wat. Goed zo – rustig ademhalen. Nu een stap zetten. Je kunt het best. Niet zo lui. Tel maar tot tien – een, twee, drie...

Toen ik begon te lopen, schoot er een steek van pijn door mijn borst. Niet weer! Maar dit keer ging het niet over. Het voelde alsof ik stikte en ik probeerde grote happen lucht te nemen. Mijn knieën knikten en ik viel hard op de vloer. Er bloedde iets, maar de koele tegels voelden fris tegen mijn gezicht. Ik wilde opstaan, maar ik was moe, zo moe. Wat zou het heerlijk zijn om hier voor altijd te blijven liggen. Maar de weegschaal aan de andere kant van de gang lonkte naar me.

Ik zoog mijn wangen naar binnen en probeerde mezelf over-eind te trekken. Mijn hersenen blaften bevelen, maar mijn armen en benen bleven stil liggen, wijd uitgespreid als van een lappenpop die in een hoek was gegooid. Het was een vreemde gewaarwording, alsof ik van grote hoogte op mezelf neerkeek. Maar zo kon ik niet blijven liggen, met al mijn vet op de vloer uitgespreid. Het was al meer dan een uur geleden sinds het laatste rondje joggen. Ik moest naar de badkamer. Ik moest mezelf wegen.

Ik gebruikte mijn voeten als hefboom, hoestte en haalde diep adem. Toen zette ik me af tegen de muur. Met mijn handpalmen plat op de vloer sleepte ik mijn lijf over de tegels. Beetje bij beetje, centimeter voor centimeter, schoof ik vooruit. Vette. Luie. Koe. Ik hield plotseling mijn adem in toen mijn ribben over de voegen schuurden. Even wachtte ik. Ik knipperde met mijn ogen. Buiten hoorde ik het verkeer en het geluid van stemmen, maar het leek allemaal heel ver weg. Ik veegde een pluk haar uit mijn ogen en keek matig geïnteresseerd toe hoe ik de pluk zomaar in mijn hand hield. Het was nog steeds koud, maar ik had het in mijn broek gedaan en het vocht voelde warm aan mijn benen.

Ik was 27 jaar. Een getalenteerde leerling op de bijbelschool. Ik gaf leiding aan een goedlopende zondagsschool. Ik was vier jaar

---

getrouwd met een dominee in opleiding. En ik was bezig mezelf langzaam maar zeker kapot te maken.

Ik verloor het bewustzijn.

Als je wordt geconfronteerd met een eetstoornis, wordt één vraag het meest gesteld: waarom? Waarom ik? Waarom mijn dochter, waarom mijn vrouw... mijn broer, mijn vriend?

Als we onze verhalen vertellen, gaan we als vanzelf op zoek naar een boosdoener, iets of iemand die we als schuldige kunnen aanwijzen. Een pestkop op school, de media die geobsedeerd zijn door het uiterlijk, een slechte opvoeding of een of ander jeugd-trauma. Deze dingen leveren waarschijnlijk wel een bijdrage, maar vormen slechts een deel van het geheel – een punt van de taart, als je er een cirkeldiagram van maakt. Er spelen nog veel meer factoren mee: cultuur, leefwereld, stofwisseling, familie, persoonlijkheid, wat je hebt meegemaakt in je leven, en zelfs waar je woont. Sommige zijn voorspelbaar en beheersbaar. Andere niet. Sommige zijn het gevolg van keuzes die we hebben gemaakt. Andere zijn beslissingen die voor ons gemaakt zijn – uit welke motivatie dan ook.

Als ik kijk naar de brokstukken die zijn achtergebleven na twintig jaar vechten tegen anorexia, voelt het alsof ik in de verkeerde film speel. Ik had iets heel anders voor mezelf in gedachten. Dit is niet de romantische komedie waar ik als kind voor oefende – en waar is Brad Pitt? Het voelt alsof ik gevangen zit in een tragedie over een Russische onderzeeër. Ik kan de ondertiteling niet eens lezen.

Aan de andere kant is er het knagende gevoel dat ik mijn eigen

ondergang op touw heb gezet. Misschien ben ik zelf wel de enige schuldlige. Ik heb alleen naar mezelf geluisterd, zelfs toen anderen me smeekten ermee op te houden. Nu zijn de lampen gedimd en ben ik alleen achtergebleven in het donker.

Wat is waar? Ben ik dader, uit eigen vrije wil, of hulpeloos slachtoffer? Is dit een ziekte – of is het zonde?

Nu ik mijn verhaal zo opschrijf, word ik verscheurd vanbinnen. Ik wil mezelf verdedigen en neerhalen tegelijk. Soms doe ik het allebei. Misschien heb jij die neiging ook wel, en je moet natuurlijk je eigen conclusies trekken. Maar ik vermoed dat de waarheid ergens anders te vinden is.

Jezus Christus noemt Zichzelf een Dokter voor zieke zondaars. En ik ben beide. Ik ben ziek – hulpeloos tegenover een conditie die machtiger is dan ik. Ik ben ook een zondaar – ik kies bewust mijn weg en niet de zijne. Ondanks dat houdt Hij nog net zoveel van me. Dus dit is niet alleen mijn verhaal. Het gaat over wat Hij gedaan heeft in mijn leven.

1

Zeldzaam

Ik ben geboren als Emma Sloan. Dat heb ik altijd al een goede naam gevonden. Simpel, makkelijk te spellen en zonder ingewikkelde aanvullingen. ‘Emma Sloan’ zou een aantrekkelijke geheim agent kunnen zijn. Of een briljant natuurkundige en parttime model. Ijdele hoop natuurlijk.

Maar ja, wat zegt een naam nou helemaal?

Aan de ene kant helemaal niets. Ik ben meer dan een etiketje, toch? Maar aan de andere kant weet ik het niet zo zeker. Mijn naam heeft tot nu toe mijn leven gekenschetst, en ik vermoed dat ik daarin niet de enige ben. We willen allemaal weten wie we zijn en waar we bij horen. Om die vragen draait het bij alles wat we doen, vanaf het moment dat we wakker worden totdat we weer in bed stappen. Ze motiveren onze keuzes – van onze kleding tot waar we heen gaan en hoe we met andere mensen omgaan. Als ik naast jou kom zitten en vraag wie je bent, wat zeg je dan?

Een echtgenote? Een vader? Een dochter?

Een accountant? Een gefrustreerde popster?

Iemand die van katten houdt?

Of iets anders?

Het is geen gemakkelijke vraag – deels omdat er zoveel ‘juiste’ antwoorden zijn. Van de wieg tot het graf worden we allemaal met namen gebombardeerd. De namen die je zelf kiest. Je mans naam. Avatars en toneelnamen. Je online identiteit. Een pseudoniem.

En dan zijn er nog namen die anderen voor ons uitkiezen. De naam van je familie. Echo’s van het schoolplein. Of een bijnaam, liefdevol bedacht door een vriend of minnaar. Er zijn namen die we liever vergeten. Kwetsende namen, die als modder naar je toe worden geslingerd in de speeltuin of op kantoor. Namen die blijven kleven en niet afgewassen kunnen worden.

Waar we ook heen gaan, overal zijn er stemmen die tegen elkaar in schreeuwen, die ons willen vertellen wie we zijn. Maar de vraag is: welke stem geloven we? Wie kunnen we vertrouwen? En wat gebeurt er als de antwoorden niet stroken met de realiteit?

Ik ben ervan overtuigd dat we allemaal een ware naam gekregen hebben, een naam die aangeeft wie en wat we zijn. Het is niet de naam die we voor onszelf construeren of van anderen gekregen hebben. Het is de naam die God ons heeft gegeven. Als we die naam aannemen – als we Hem aannemen – hoeven we ons eindelijk niet meer te verschuilen en kunnen we ophouden met zoeken en zwoegen. Dan kunnen we rusten. In Hem vinden we betekenis, in Hem vinden we ons doel, onze ware identiteit.

Kinderjaren

Ik ben opgegroeid in Belfast als oudste van drie kinderen. Mijn broer Michael zegt dat hij de knapste is, mijn zus Ruth de slimste en ik de braafste. Ik denk altijd maar dat hij een grapje maakt, maar daar moet je zelf over oordelen.

Er zijn mensen die zeggen dat de geboortevolgorde effect heeft